MATELIČ IN MATELIČ, o.p., d.o.o.
12 -09- 2022
PREJETO

REPUBLIKA SLOVENIJA
OKROŽNO SODIŠČE
LJUBLJANA

VIII Pg 833/2021

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI
Dne N ZV. S. I Cg 487/2022 20.
20.12.2022
Podpis pristojne sodne osebe:

ODLOČBA JE IZVRŠLJIVA
OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI
Dne N ZV. S. I Cg 487/2022 20.
4.2.2023
Podpis pristojne sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Okrožno sodišče v Ljubljani, oddelek za gospodarsko sodstvo, je po okrožni sodnici mag. Poloni Mlakar Adam,

v gospodarskem sporu tožeče stranke: MultiAir Italia s. r. l., Via Cristoforo Colombo 3, 10070 Robassomero (TO), Italija, ki jo zastopajo odvetniki iz odvetniške družbe Matelič in Matelič iz Nove Gorice, zoper toženo stranko: TIGRIS ADRIA GG d. o. o., MBS: 080947990, Savska cesta 32, Zagreb, Hrvaška (prej: CASTRUM WINE & MORE d. o. o., Mala Jazbina 25I, Mala Jazbina, še prej: RHEINLAND ELEKTRO MASCHINEN GROUP d. o. o., matična številka: 1546082000, Poslovna cona Žeje pri Komendi, Pod lipami 10, Komenda), ki jo zastopajo odvetniki iz odvetniške družbe Ilič & Partnerji iz Ljubljane,

zaradi plačila 331.214,00 EUR s pripadki,

po dne 25. marca 2022 opravljenem naroku za glavno obravnavo,

RAZSODILO:

I. Ugotovi se, da obstoji terjatev tožeče stranke v višini:
- 40.686,66 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 1. 2009 do plačila,
- 23.370,28 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 8. 2009 do plačila,
- 215,96 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 8. 2009 do plačila,
- 13.811,08 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 3. 9. 2009 do plačila,
- 9.536,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 3. 9. 2009 do plačila,
- 22.890,14 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 10. 2009 do plačila,
- 44.311,14 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 6. 11. 2009 do plačila,
- 31.950,15 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 30. 11. 2009 do plačila,
- 38.029,08 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 12. 2009 do plačila,
- 92,57 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 13. 1. 2010 do plačila,
- 19.331,97 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 20. 1. 2010 do plačila,
- 16.794,93 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 13. 2. 2010 do plačila,
- 8.518,20 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 22. 2. 2010 do plačila,
- 22.680,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 19. 5.2010 do plačila,
- 25.527,32 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila,
- 420,22 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila,
- 18.210,61 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila.

II. Ugotovi se, da ne obstoji terjatev tožene stranke v višini 335.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 17. 3. 2011 do plačila.

III. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki v roku 15 dni od prejema te sodbe plačati:
- 40.686,66 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 1. 2009 do plačila,
- 23.370,28 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 8. 2009 do plačila,
- 215,96 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 8. 2009 do plačila,
- 13.811,08 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 3. 9. 2009 do plačila,
- 9.536,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 3. 9. 2009 do plačila,
- 22.890,14 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 10. 2009 do plačila,
- 44.311,14 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 6. 11. 2009 do plačila,
- 31.950,15 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 30. 11. 2009 do plačila,
- 38.029,08 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 12. 2009 do plačila,
- 92,57 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 13. 1. 2010 do plačila,
- 19.331,97 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 20. 1. 2010 do plačila,
- 16.794,93 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 13. 2. 2010 do plačila,
- 8.518,20 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 22. 2. 2010 do plačila,
- 22.680,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 19. 5.2010 do plačila,
- 25.527,32 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila,
- 420,22 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila,
- 18.210,61 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila.

IV. Tožena stranka mora v 15 dneh, od vročitve te sodbe, povrniti tožeči stranki stroške postopka v znesku 27.487,28 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega naslednjega dne po izteku roka za izpolnitev obveznosti, določenega v tej točki izreka, do plačila.

OBRAZLOŽITEV:

Navedbe pravdnih strank

1. Tožeča stranka v tem postopku vtožuje plačilo za naročeno in dobavljeno blago, konkretno za zračne kompresorje in rezervne dele zanje. Navaja, da sta družba ABAC ARIA COMPRESSA S.P.A., Via Cristoforno Colombo 3, 10070 Robaessomero (TO), Italija in družba RHEINLAND ELEKTRO MASCHINEN GROUP d. o. o. poslovno sodelovali na način, da je družba **RHEINLAND** naročala zračne kompresorje in rezervne dele zanje, družba **ABAC pa ji je** naročene kompresorje in rezervne dele dobavila in izročila. Družba **RHEINLAND** je nato kompresorje prodajala pod lastno blagovno znamko. **Kljub temu, da je** družba ABAC celotno naročeno blago dobavila, družba **RHEINLAND kupnine** zanj ni poravnala. In to kljub temu, da je to svojo obveznost **večkrat pisno** pripoznala, med drugim z dogovorom z dne **31. 7. 2009 in 9. 4. 2010 ter z izjavo o** plačilu odplačila dolga z dne 24. 5. 2010. Tožeča stranka pa terjatev vtožuje kot pravna naslednica družbe ABAC, s katero je sklenila Pogodbo o delitvi delniške družbe z dne 29. 7. 2013, s katero je prišlo do delitve družbe ABAC in prenosa dela njenih sredstev na tožečo stranko, in sicer vseh sredstev te družbe, ki so povezana s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu. Na podlagi navedene pogodbe je tožeča stranka postala nova upnica vtoževanih terjatev.

2. Tožena stranka v odgovoru na tožbo nasprotuje zahtevku tožeče stranke in zatrjuje, da je med družbo RHEINLAND in družbo ABAC obstajala distribucijska pogodba. Podaja ugovor neobstoja aktivne legitimacije iz razloga, da pavšalne navedbe, da naj bi bile z delitvijo na tožečo stranko prenesena „vsa sredstva te družbe, ki so povezana s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu“, namreč z ničemer ne izkazujejo, da so bile na tožečo stranko prenesene tudi vtoževane terjatve. Tožena stranka vztraja, da je tudi iz ravnanj prenosne družbe kot tudi tožeče stranke moč nedvomno zaključiti, da vtoževane terjatve še vedno spadajo v premoženjsko sfero prenosne družbe. Prenosna družba je namreč zoper toženo stranko vodila postopek za izdajo plačilnega naloga opr. št. 3269/2013 pred Sodiščem v Torinu, čigar temelj (vtoževane terjatve) je bil enak kot v predmetnem postopku, tožeča stranka pa obstoj vtoževanih terjatev v predmetnem postopku izkazuje z izpisi poslovnih knjig družbe ABAC. Nadalje podaja tudi ugovor zastaranja vtoževanih terjatev, ker je od njihove zapadlosti do vložitve tožbe že pretekel triletni zastaralni rok, ki ga za terjatve iz naslova gospodarskih pogodb določa Obligacijski zakonik. Prereka pa tudi temelj vtoževane terjatve, ker so imele vse dobave, na katerih temeljijo vtoževani računi

tako kvalitativne kot kvantitativne napake, ki jih je družba RHEINLAND družbi ABAC pravočasno in ustrezno grajala in ji tudi že leta 2011 izdala račun zaradi nastale škode. V tem postopku pa uveljavlja procesni pobotni ugovor, na podlagi katerega naj sodišče ugotovi, da obstaja terjatev tožene stranke do tožeče stranke v višini 335.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 17. 3. 2011 do plačila.

Stranska intervencija

3. Družba ABAC ARIA COMPRESSA S.R.L., Via Colombo 3, Robassomero, Italija je v vlogi z dne 5. 9. 2019 podala izjavo za vstop v pravdo in vložila predlog za intervencijo na strani tožeče stranke. Tožena stranka je v vlogi z dne 24. 9. 2019 udeležbi stranskega intervenienta ugovarjala. Sodišče je s sklepom VIII Pg 1945/2016 z dne 18. 11. 2019 zavrnilo predlog družbe ABAC ARIA COMPRESSA S.R.L., da intervenira na strani tožeče stranke (r. št. spisa 35).

Ponovljen postopek

4. Sodišče je v predmetni zadevi že odločilo in s sodbo VIII Pg 1945/2016 z dne 20. 12. 2019 tožbeni zahtevek zavrnilo zaradi pomanjkanja aktivne legitimacije (r. št. spisa 38). Višje sodišče v Ljubljani je s sklepom I Cpg 383/2020 z dne 9. 3. 2021 pritožbi tožeče stranke ugodilo in zadevo vrnilo v novo sojenje (r. št. spisa 45). Sodišče prve stopnje je v ponovljenem sojenju upoštevalo zavzeto stališče višjega sodišča o obstoju aktivne legitimacije in izvedlo presojo glede obstoja vtoževane terjatve in nasprotne terjatve, uveljavljane v pobot.

Čezmejna pripojitev na strani tožene stranke

5. Sodišče je s sklepom VIII Pg 833/2021 z dne 4. 6. 2021 ugotovilo, da je bila prvotna tožena stranka RHEINLAND ELEKTRO MASCHINEN GROUP d. o. o. izbrisana iz sodnega registra zaradi čezmejne pripojitve k družbi CASTRUM WINE & MORE, društvo s organičenom odgovornošću za proizvodnju, trgovinu i usluge Mala Jazbina, Hrvaška, zaradi česar je bil postopek prekinjen od 12. 5. 2021 (r. št. spisa 52). Općinski sud u Novom Zagrebu je 4. 10. 2021 naslovno sodišče obvestilo, da je bil navedeni sklep pravni naslednici vročen 1. 9. 2021 (r. št. spisa 57) in tako se je z navedenim dnem prekinjen postopek lahko nadaljeval. Ker tožena stranka v postavljenem roku ni imenovala pooblaščenca za sprejem pisanj, kot jo je pozvalo sodišče, ji je bila s sklepom z dne 22. 11. 2021 za začasno zastopnico postavljena odvetnica Pavla Bolnar (r. št. spisa 61). Kot izhaja iz sodnega registra je tožena stranka v nadaljevanju postopka spremenila tako firmo kot sedež, in sicer v TIGRIS ADRIA GG d. o. o. s sedežem na Savski cesti 32 v Zagrebu, ter za zastopanje ponovno pooblastila odvetnike iz odvetniške družbe Ilič & Partnerji iz Ljubljane (r. št. spisa 64, priloge spisa B39 in B41).

Dokazni postopek

6. V dokaznem postopku je sodišče pregledalo in prebralo dokazne listine, vložene v slovenskem jeziku oziroma overjenemu prevodu, in sicer dokazne listine tožeče stranke, v spis vložene kot priloge A1, A2, A104 do A202, A206, A215, A218 do A228, A230 do A489 in dokazne listine tožene stranke, v spis vložene kot priloge B1, B8 do B9, B14 do B17, B23 do B36, opravilo poizvedbe o tujem pravu in pridobilo ter prebralo odgovor Generalne direkcije za civilno sodstvo pri Ministrstvu za pravosodje Republike Italije z dne 25. 6. 2019, danim na zaprosilo po Evropski konvenciji o posredovanje podatkov o tujem pravu (priloga spisa C1 do C3). Sodišče ni vpogledalo dokaznih listin pravdnih strank, ki so bile vložene zgolj v tujem jeziku (priloge spisa A3 do A103, A203 do A205, A207 do A14, A216 do A217, A229, B2 do B7, B10 do B13, B18 do B22 in B37). Ostale predlagane dokaze je sodišče zavrnilo, ker iz podane trditvene podlage ni bilo razvidno, da bi lahko potrdili tista konkretna in sporna dejstva, ki so za presojo v tem sporu pravno relevantna glede na materialnopravno stališče, ki ga je zavzelo sodišče.

7. Sodišče šteje, da je na podlagi izvedenih listinskih dokazov dejansko stanje dovolj razjasnjeno, da je lahko ob zavzetem in v nadaljevanju sodbe obrazloženem materialnopravnem stališču odločilo o tožbenem zahtevku in pobotnem procesnem ugovoru.

Tožbeni zahtevek je utemeljen.

8. Tožeča stranka v tem postopku vtožuje plačilo za naročeno in dobavljeno blago, konkretno za zračne kompresorje in rezervne dele zanje. Navaja, da sta družba ABAC ARIA COMPRESSA S.P.A., Via Cristoforno Colombo 3, 10070 Robaessomero (TO), Italija (v nadaljevanju obrazložitve: družba ABAC) in družba RHEINLAND ELEKTRO MASCHINEN GROUP d. o. o. Poslovna cona Žeje pri Komendi, Pod lipami 10, Komenda (v nadaljevanju obrazložitve: družba RHEINLAND) poslovno sodelovali na način, da je družba RHEINLAND naročala zračne kompresorje in rezervne dele zanje, družba ABAC pa ji je naročene kompresorje in rezervne dele dobavila in izročila, družba RHEINLAND je nato kompresorje prodajala pod lastno blagovno znamko. Iz navedb tožene stranke podrobneje izhaja, da je bila družba RHEINLAND v letih 2008, 2009 in 2010 v poslovnem odnosu z družbo ABAC, in sicer je pri njej naročala dobavo različnega blaga (kompresorji, vijačni kompresorji, sušilniki, nadomestni deli), ki bi v skladu z dogovorom moralo biti označeno z znamko družbe RHEINLAND in biti izdelano iz kvalitetnih sestavnih delov nemške proizvodnje. Poslovanje je potekalo na način, da je družba RHEINLAND prejemala naročila od svojih strank, nato pa je naročala to blago pri družbi ABAC. Dogovorjen rok dobave je bil 30 dni od naročila. Kot navaja tožena stranka je bilo tudi dogovorjeno, da mora imeti dobavljeno blago znamko in nalepke družbe RHEINLAND na blagu in embalažah, izdelano mora biti iz kvalitetnih sestavih delov nemške proizvodnje, zagotovljena mora biti skladnost nadomestnih delov z lastnostmi

blaga, poleg tega morajo biti priloženi priročniki oziroma navodila za uporabo skladna z lastnostmi blaga.

Pravna narava pogodbenega razmerja

9. V nadaljevanju obrazložitve sodišče najprej opredeli pravno naravo poslovnega razmerja med družbo ABAC in družbo RHEINLAND, saj je od tega odvisno tudi vprašanje, katero pravo se bo uporabilo za presojo v tem sporu, ki zaradi sedeža družbe ABAC v tujini vsebuje mednaroden element.

10. Sodišče tako ugotavlja, da tožeča stranka trdi, da je šlo za prodajno pogodbo. Družba RHEINLAND je pri družbi ABAC naročala zračne kompresorje in rezervne dele zanje. Ker jih je nato prodajala lastnim distributerjem in končnim kupcem pod svojo blagovno znamko, ni bila distributer družbe ABAC, ampak njen kupec. Tožena stranka nasprotno ugovarja, da je bila družba RHEINLAND z družbo ABAC v poslovnem razmerju, ki je imelo pravno naravo distribucijske pogodbe.

11. S prodajno pogodbo se prodajalec zavezuje, da bo stvar, ki jo prodaja, izročil kupcu tako, da bo ta pridobil lastninsko pravico, kupec pa se zavezuje, da bo prodajalcu plačal kupnino. Distribucijska pogodba pa je mešana pogodba, v kateri se mešajo elementi agencijske in prodajne pogodbe. Z distribucijsko pogodbo se dajalec distribucije zaveže distributerju, da mu bo prodajal določeno blago zaradi distributerjeve nadaljnje prodaje tega blaga, distributer pa se poleg tega, da bo blago plačal, zaveže dajalcu distribucije, da bo trajno pospeševal prodajo tega blaga na določenem trgu. Bistvene značilnosti distribucijske pogodbe, ki razlikujejo distribucijsko pogodbo od prodajne in agencijske so:
- ker je namen distribucijske pogodbe nakup zaradi nadaljnje prodaje blaga prevzame distributer tudi obveznost, da bo promoviral blago in organiziral prodajo na določenem območju;
- dajalec distribucije zagotavlja distributerju privilegiran položaj na določenem območju, ki se običajno kaže v tem, da dajalec distribucije le njemu prodaja blago;
- med dajalcem distribucije in distributerjem se vzpostavi trajnejše pogodbeno razmerje;
- med strankama distribucije se vzpostavi zaupno razmerje ali vsaj razmerje lojalnosti, ki distributerju preprečuje, da bi sklenil distribucijsko pogodbo za istovrstne konkurenčne izdelke;
- v praksi se distribucijska pogodba sklepa zaradi distribucije izdelkov z blagovno znamko (toda to ni bistveno za opredelitev distribucijske pogodbe).[1]

12. Sodišče ugotavlja, da iz sodne prakse izhajajo naslednje temeljne značilnosti distribucijske pogodbe:

1 dr. Vesna Kranjc, Gospodarsko pogodbeno pravo, GV Založbe, str. 347 do 348.

- cilj distribucije je prodaja proizvodov principala na ozemlju distribucije,
- distributerja izbere principal,
- distributer je pooblaščen za prodajo proizvodov principala ali ima celo izključno pravico, lahko ima obveznost nakupa ali prodaje,
- pogodbeno razmerje je trajno,
- lahko obstaja izključna pravica principala do dobave in/ali preskrbe,
- stranki pogodbe se lahko odločita za skupno uporabo tehnik pospeševanja prodaje.[2]

13. Sodišče ugotavlja, da tožena stranka stališče o tem, da pogodbeno razmerje družbe RHEINLAND z družbo ABAC ustreza distribucijski pogodbi primarno utemeljuje na popustih, ki jih je družba ABAC odobrila na ceno za prodano blago. Vendar po oceni sodišča obstoj popustov (rabatov) glede na količino prodanega blaga sam po sebi poslovnega razmerja še ne more opredeliti kot distribucijskega. Količinski popusti oziroma rabati so namreč v poslovnem prometu splošno sprejeta praksa med gospodarskimi subjekti pri najrazličnejših vrstah poslov, zato nikakor ne gre za značilnost, ki bi bila nujen oziroma zadosten pogoj za opredelitev razmerja med družbo ABAC in družbo RHEINLAND kot distribucijske pogodbe. Glede Splošnih pogojev poslovanja z dne 4. 12. 2009 (priloga spisa B27, v nadaljevanju obrazložitve: Splošni pogoji) tožeča stranka navaja, da tak dogovor med strankama ni bil nikoli sklenjen, s strani družbe ABAC in s strani družbe RHEINLAND ni bil nikoli podpisan, niti ni bil nikoli dogovorjen ustno, zato ni stopil v veljavo. Da Splošni pogoji z dne 4. 12. 2009 niso nikoli stopili v veljavo in je šlo dejansko zgolj za predlog družbe RHEINLAND, dokazuje dejstvo, da so zapisani na poslovnem papirju družbe RHEINLAND in naslovljeni na družbo ABAC, ki je 3 mesece kasneje 9. 4. 2010 izdala in toženi stranki poslala listino Dogovor o bonusih 2010 z dne 9. 4. 2010 (priloga spisa B28, v nadaljevanju obrazložitve: Dogovor o bonusih), kjer je izrazila voljo glede programa, ki je ustrezal predlaganemu bonus programu iz Splošnih pogojev. Zato je možen le zaključek, da je družba ABAC tako zgolj v tem delu pristala in sprejela predlog družbe RHEINLAND, ne pa tudi glede ostalih pogojev, kot jih je predlagala družbe RHEINLAND. Nadalje so bili tam določeni zgolj prodajni pogoji in pravice družbe RHEINLAND kot kupca v primeru doseganja določenih obsegov nakupa proizvodov, niso pa v ničemer določali obveznosti družbe RHEINLAND, ki bi bile tipične v primeru sklenitve distribucijske pogodbe, kot so obveznosti v zvezi s promocijo in trženjem proizvodov, vzpostavitvijo in vzdrževanjem prodajne mreže, načinom prodaje, poprodajnimi in servisnimi aktivnostmi in podobno ter zlasti v zvezi z dolžnostjo upoštevanja navodil družbe ABAC glede vseh navedenih aktivnosti. Da bi bilo kaj od navedenega med družbo ABAC in družbo RHEINLAND še dodatno dogovorjeno ni izkazano. Nasprotnih obveznosti družbe RHEINLAND kot kupca proizvodov torej ni, razen obveznosti plačila kupnine v roku 90 dni, kar pa je tipična izpolnitev kupca po prodajni pogodbi. Nadalje sodišče tudi ugotavlja, da

2 Sodba Sodišča ES št. C-9/12 z dne 19. 12. 2013.

sta se tako Splošni pogoji kot Dogovor o bonusih nanašala na leto 2010. Zato nobena od navedenih listin tudi ne more potrditi, da je bilo med družbo RHEINLAND in družbo ABAC dogovorjeno oziroma pričakovano dolgoletno poslovno sodelovanje. Tudi sicer Splošni pogoji vsebujejo zgolj nekatere običajne pogoje pri prodaji blaga (rok plačila, vzorec blaga, embalaža, kraj dostave, garancija, rok dobave, cene, popusti), ne pa tudi za distribucijsko razmerje značilnih pogojev, kot na primer doseganje minimalnih nakupnih naročil (ta pogoj je celo izrecno izključen), skupna uporaba tehnik pospeševanja prodaje in podobno. Dogovor o bonusih pa ureja zgolj količinske popuste oziroma rabate, kar pa ni nujen oziroma zadosten pogoj za opredelitev razmerja med družbo ABAC in družbo RHEINLAND kot distribucijskega. Neutemeljeno je tudi sklicevanje tožene stranke, da se je glede opredelitve razmerja med družbo ABAC in družbe RHEINLAND kot distribucijskega izreklo Vrhovno kasacijsko sodišče Italije z odločbo z dne 15. 8. 2014. Kasacijsko sodišče je namreč z odločbo z dne 15. 7. 2014 odločilo zgolj o nepristojnosti italijanskega sodišča na podlagi pravil Uredbe 44/2001, ni pa se izreklo o naravi razmerja med družbo ABAC in družbo RHEINLAND (priloga spisa B26).

14. Glede na navedeno sodišče zaključuje, da razmerje med družbo RHEINLAND in družbo ABAC ni vsebovalo značilnosti distribucijske pogodbe. Predvsem iz razloga, ker je cilj distribucijskih pogodb zagotavljati distribucijo proizvodov principala (to je razširitev prodajnega trga za proizvode principala s prodajo preko enega ali več distributerjev na posameznem območju). V konkretnem primeru pa je družba RHEINLAND kompresorje, ki jih je kupovala od družbe ABAC, prodajala naprej kupcem pod lastno blagovno znamko, torej kot svoje proizvode. Dejstvo, da je družba RHEINLAND kompresorje, ki jih je kupila od družbe ABAC, prodajala pod lastno blagovno znamko, med strankama ni sporno. Iz tega razloga ni podan že osnovni pogoj za uporabo pravil o distribucijski pogodbi, saj družba RHEINLAND ni prodajala proizvodov družbe ABAC. Družba ABAC zato s prodajo kompresorjev družbi RHEINLAND ni širila trga svojih proizvodov, saj so končni kupci kupovali kompresorje, kjer sta bila tako blago kot embalaža označena z oznakami družbe RHEINLAND. Nadalje družba ABAC družbe RHEINLAND ni izbrala za distribucijo svojih proizvodov na določenem ozemlju. Med družbo ABAC in družbo RHEINLAND tudi nikoli ni obstajala izključna pravica družbe ABAC do dobave in/ali preskrbe. In nazadnje med družbo ABAC in družbo RHEINLAND tudi nikoli ni obstajala obveznost družbe RHEINLAND glede nakupa ali prodaje, prav tako ni bila nikoli dogovorjena skupna uporaba tehnik pospeševanja prodaje. Glede na vse navedeno zato sodišče zaključuje, da je med družbo RHEINLAND in družbo ABAC obstajalo poslovno razmerje, ki je imelo pravno naravo prodajne pogodbe.

Uporaba prava

15. Predmet tožbenega zahtevka v tem sporu je plačilo za dobavljeno in prejeto blago

- kompresorje, sušilnike in nadomestne dele, po računih izstavljenih v obdobju od septembra 2008 do marca 2010.

16. V obravnavani zadevi gre za spor z mednarodnim elementom. Ker sta tako Slovenija kot Italija podpisnici Konvencije Združenih narodov o pogodbah o mednarodni prodaji blaga (Dunajska konvencija, Uradni list SFRJ, mednarodne pogodbe št. 10-395/1984, v nadaljevanju obrazložitve: Dunajska konvencija) je potrebno uporabiti določbe tega pravnega vira. Vendar ta konvencija ne ureja vseh pravnih vprašanj v zvezi z mednarodno prodajno pogodbo, ki so relevantne za ta spor. V skladu z drugim odstavkom 7. člena Dunajske konvencije se bodo vprašanja glede snovi, urejene s to konvencijo, ki v njej niso izrecno rešena, reševala po splošnih načelih, na katerih temelji konvencija, oziroma če takih načel ni, po pravu, ki ga je treba uporabiti na podlagi pravil mednarodnega zasebnega prava.

17. V času nastanka spornega razmerja veljavni Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku (Uradni list RS št. 56/99, v nadaljevanju obrazložitve: ZMZPP) v okviru poglavja o pravu, ki ga je treba uporabiti, v prvem odstavku 19. člena določa, da se za pogodbo uporabi pravo, ki sta si ga izbrali stranki, pri čemer mora biti volja strank o izbranem pravu ali izrecno izražena ali pa mora nedvomno izhajati iz pogodbenih določil ali drugih okoliščin (drugi odstavek 19. člena ZMZPP). Vendar pa iz navedb strank in predloženih dokazov ni razvidno, da bi si družbi ABAC in RHEINLAND za obravnavano prodajno pogodbo izbrali slovensko pravo. To pomeni, da je v obravnavanem primeru podana situacija za uporabo 20. člena ZMZPP, ki določa, da če stranki nista izbrali prava, ki naj se uporabi, se uporabi pravo, s katerim je razmerje najtesneje povezano. Če posebne okoliščine primera ne napotujejo na drugo pravo, se šteje, da je najtesnejša zveza podana s pravom države, v kateri ima stranka, ki je zavezana opraviti za posamezno pogodbo značilno izpolnitev, stalno prebivališče oziroma sedež.

18. Sodišče ugotavlja, da je pri prodajni pogodbi značilna izpolnitev izročitev stvari kupcu. V konkretnem primeru je to izpolnitev opravila družba ABAC kot prodajalec blaga in družba, ki je bila ustanovljena in s sedežem v Italiji. Zato se za obravnavano poslovno razmerje uporabi italijansko materialno pravo, konkretno Codice civile (v nadaljevanju obrazložitve: CC). O vsebini določil iz navedenega zakonika se sodišče opira na posredovan odgovor Generalne direkcije za civilno sodstvo pri Ministrstvu za pravosodje Republike Italije z dne 25. 6. 2019, danim na zaprosilo po Evropski konvenciji o posredovanje podatkov o tujem pravu (priloga spisa C1 do C3).

19. Glede na dejstvo, da je poslovno razmerje med družbo RHEINLAND in družbo ABAC nastalo že v letu 2008 in kontinuirano obstajalo vse do začetka leta 2010, sodišče ugotavlja, da ne pridejo v poštev določila Uredbe (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbena obligacijska razmerja (RIM I). V skladu z 28. in 29. členom se Uredba

RIM I uporablja od 17. decembra 2009 dalje za pogodbe, sklenjene po tem datumu. Za obdobje pred 17. 12. 2009 se uporaba prava določi po ZMZPP. Sodišče na podlagi neprerekanih navedb pravdnih strank šteje, da je poslovno razmerje med družbo RHEINLAND in družbo ABAC nastalo v letu 2008. Ker je kontinuirano obstajalo in se izvrševalo v obdobju od 2008 do 2010, ga sodišče šteje kot enotno poslovno razmerje in ga ne deli po posameznih naročilih in dobavah. In četudi bi tako ravnalo, bi se v predmetni zadevi za presojo uporabilo italijansko pravo v skladu s točko a) prvega odstavka 4. člena, ki določa, da se za prodajno pogodbo o prodaji blaga uporablja pravo države, v kateri ima običajno prebivališče prodajalec.

Ugovor zastaranja

20. Za zastaranje se uporabi pravo, ki velja za vsebino pravnega posla oziroma pravnega dejanja (8. člen ZMZPP). Pri prodajni pogodbi je treba zato za vprašanje zastaralnega roka uporabiti italijansko pravo, konkretno CC, glede na to, da Dunajska konvencija tega vprašanja ne ureja. CC v 2934. členu določa, da vsaka pravica preneha zaradi zastaranja, kadar jo njen imetnik ne izvaja za obdobje, določeno z zakonom. Zastaranje začne teči prvi dan, ko je upnik imel pravico terjati izpolnitev (2935. člen CC). Sodišče ne more paziti po uradni dolžnosti na zastaranje, če ni bilo uveljavljeno (2938. člen CC).

21. Na ugovor tožene stranke o zastaranju vtoževane terjatve sodišče ugotavlja, da tožeča stranka vtožuje plačilo za dobavljeno in prejeto blago - kompresorje, sušilnike, nadomestne dele, po računih izstavljenih v obdobju od septembra 2008 do marca 2010. Kot je sodišče predhodno že obrazložilo je imelo poslovno razmerje družb ABAC in RHEINLAND pravno naravo prodajne pogodbe. Po italijanskem pravu so zastaralni roki pri prodajnih pogodbah odvisni od vrste terjatve, ki je predmet zahtevka. Če gre za pravico do plačila kupnine, znaša zastaralni rok deset let (2946. člen CC). Splošni zastaralni rok 10 let velja tudi za zahtevke iz naslova plačila kupnine iz prodajne pogodbe med gospodarskimi subjekti. Teči začne od dneva, ko se lahko terja izpolnitev obveznosti (2935. člen CC). Začetek zastaranja je povezan z 1498. členom CC, ki določa, da je kupec dolžan plačati kupnino ob času in v kraju, ki sta določena v pogodbi. Upoštevajoč navedena zakonska določila in zapadlost vtoževanih računov od decembra 2008 do junija 2010 (ki med strankama ni sporna) in datum vložitve tožbe, to je 17. 8. 2016, je ugovor zastaranja neutemeljen.

22. Glede na dolžino zastaralnega roka in pri tem upoštevajoč zapadlost vtoževanih računov in datum vložitve tožbe, zato za presojo niso relevantne navedbe pravdnih strank o pretrganju zastaranja. Zato se sodišče do njih podrobneje ne opredeljuje, ker ne glede na potrditev ugovora o pretrganju zastaranja ali njegovo zavrnitev, ugovor zastaranja ni utemeljen.

Aktivna legitimacija

23. Tožeča stranka aktivno legitimacijo utemeljuje na podlagi Pogodbe o delitvi delniške družbe z dne 29. 7. 2013 (priloga spisa A2, v nadaljevanju obrazložitve: Pogodba o delitvi), sklenjene med njo in družbo ABAC, s katero je prišlo do delitve družbe ABAC in prenosa dela njenih sredstev, in sicer vseh sredstev te družbe, ki so povezana s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu, na tožečo stranko. Da je tožeča stranka na podlagi Pogodbe o delitvi pridobila terjatve, ki so predmet zahtevka v tej pravdi, izhaja iz navedene pogodbe in načrta delitve iz Priloge A k zapisnikoma izrednih skupščin družb ABAC in tožeče stranke z dne 17. 5. 2013. Podlaga za oddelitev je bil Delitveni načrt za (delno sorazmerno oddelitev) po členih 2506-a in 2501-b Civilnega zakonika (priloga spisa A232, v nadaljevanju obrazložitve: Delitveni načrt) z dne 18. 4. 2013, ki v 2. točki določa, da pri operaciji sodelujeta družba ABAC kot družba prenosnica in tožeča stranka kot družba prevzemnica. Pod točko 5.1 je določeno, da gre za delno sorazmerno oddelitev po 2506. in naslednjih členih CC s strani družbe ABAC v korist tožeče stranke (kot predobstoječo družbo), na katero bo prenesena aktiva, kot je določeno v točki 5.2. Elementi premoženja, ki so predmet oddelitve in prenosa na prevzemno družbo so določeni v točki 5.2, kjer je določeno, da bo oddelitev opravljena preko prenosa aktivnih in pasivnih elementov premoženja, pripadajočih delu podjetja, povezanih s trženjem kompresorjev prenosne družbe na tujem trgu, kot tudi s povezanimi aktivnostmi glede poprodajne asistence, kot so analitično določeni v seznamu, ki je priloga d) in sestavni del načrta delitve. Skupna računovodska vrednost aktivnih in pasivnih elementov premoženja, kot izhajajo iz Bilance stanja na dan 31. 12. 2012 (priloga spisa A233), kot tudi iz neto premoženja prenosne družbe, preneseni na družbo prevzemnico, je sledeča: ODDELJENA AKTIVA: terjatve do kupcev: 8.319.953 EUR, fond popravka vrednosti terjatev: -1.062.609 EUR, skupaj 7.257.344 EUR. Enako je določeno tudi v Prilogi d) Seznam sredstev in obveznosti dela družbe, ki se prenaša na prevzemno družbo (priloga spisa A226, v nadaljevanju obrazložitve: Priloga d)).

24. Tožena stranka prereka navedbe tožeče stranke, da naj bi bile nanjo z delitvijo prenesene tudi vtoževane terjatve in ji zato odreka aktivno legitimacijo. Pavšalne navedbe, da naj bi bila z delitvijo prenesena „vsa *sredstva te družbe, ki so povezana s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu*", namreč po stališču tožene stranke z ničemer ne izkazujejo, da so bile na tožečo stranko prenesene tudi vtoževane terjatve. Tožena stranka vztraja, da je tudi iz ravnanj prenosne družbe kot tudi tožeče stranke moč nedvomno zaključiti, da vtoževane terjatve še vedno spadajo v premoženjsko sfero prenosne družbe. Prenosna družba je namreč zoper toženo stranko vodila postopek za izdajo plačilnega naloga opr. št. 3269/2013 pred Sodiščem v Torinu, čigar temelj (vtoževane terjatve) je bil enak kot v predmetnem postopku.

25. Za pravni položaj pravne osebe se uporabi pravo države, ki ji pravna oseba

pripada (prvi odstavek 17. člena ZMZPP). Pripadnost pravne osebe se določi po pravu države, po katerem je bila ustanovljena (drugi odstavek 17. člena ZMZPP). Glede na to, da sta tako prenosna družba kot tožeča stranka ustanovljeni v Republiki Italiji, se postopek delitve prenosne družbe na podlagi teorije o ustanovitvi presoja po pravu, ki mu pripadata tako prenosna družba kot tožeča stranka, to je italijansko pravo. Statusna preoblikovanja gospodarskih družb so v italijanskem pravu urejena v CC (Oddelek X, Naslov V, Knjiga). 2506.bis člen CC določa, da morajo uprave družb, sodelujočih pri delitvi, pripraviti delitveni načrt, iz katerega morajo izhajati podatki, določneje označeni v prvem odstavku 2501. člena CC, poleg tega pa mora iz njega izhajati natančen opis premoženjskih sklopov, ki pripadejo vsaki izmed udeleženih družb ter morebitno denarno nadomestilo. Poleg tega drugi odstavek 2506.bis člena CC določa, da v kolikor iz delitvenega načrta primeru delnega prenosa premoženja prenosne družbe ni razvidno, kateri izmed udeleženih družb pripade določena pravica na podlagi prenesenega premoženja, ta pravica pripada prenosni družbi. V zvezi s prvim odstavkom 2506.bis člena CC, ki določa, da mora delitveni načrt vsebovati natančen opis premoženjskih sklopov, sicer v nobenem izmed ostalih členov CC poglavja o delitvah družb (členi 2506 - 2506.quater), kot niti v celotnem poglavju CC o združitvah družb (členi 2501 - 2505.quater) na katere se sklicujejo členi iz poglavja CC o delitvah družb, ni zahteve po določitvi natančnega opisa premoženjskih sklopov. Ta je zahtevana izključno v 2506.bis členu CC, kar pomeni, da gre za izjemo, ki je določena z namenom preprečitve nejasnosti pri prenosu premoženja.

26. Za presojo v tem sporu sta torej bistveni pravno relevantni sledeči zakonski določbi:
- delitveni načrt mora med drugim vsebovati natančen opis premoženjskih elementov, ki so namenjeni vsak izmed prevzemnih družb ter morebitno doplačilo v denarju (prvi odstavek 2506.bis člena CC);
- če iz načrta ne izhaja, komu je namenjen aktivni element premoženja in je prenos premoženja družbe le delni, ta element ostane pri prenosni družbi (drugi odstavek 2506.bis člena CC).

27. V ponovljenem postopku sodišče pri presoji ugovora tožene stranke glede aktivne legitimacije izhaja iz stališča, ki ga je zavzelo Višje sodišče v Ljubljani v sklepu I Cpg 383/2020 z dne 9. 3. 2021, in sicer, da je treba v tej zadevi, upoštevaje italijansko pravno okolje in pavšalno prerekanje tožene stranke, da naj bi bile z delitvijo prenesene tudi vtoževane terjatve, le razumno izključiti dvom, da je ravno vtoževana terjatev ostala prenosni družbi. Opis premoženjskega elementa v delitvenem načrtu je zato dovolj natančen, če iz delitvenega načrta izhaja, komu je namenjen aktivni element premoženja (prvi odstavek 2506.bis člena CC). Če pa so sredstva navedena uskupinjeno, je predmet prenosa celota postavk: posamezni elementi se štejejo za samodejno prenesene, če se nanašajo na preneseni del družbe. Subsidiarni kriterij (in torej domneva, da je premoženjski

element ostal pri prevzeti družbi) se uporabi samo, kadar iz delitvenega načrta ne izhaja namembnost enega ali več elementov premoženja.

28. Sodišče ugotavlja, da je bil namen delne sorazmerne oddelitve nadaljevati vzorec prestrukturiranja družbe ABAC iz leta 2010, ko se je trženje kompresorjev na nacionalnem trgu oddelilo od proizvodnje, da bo z novo ureditvijo (skladno s poslovno politiko skupine), trženje kompresorjev na posameznih trgih učinkovitejše in gospodarnejše v okviru tožeče stranke, medtem ko bo družba ABAC skrbela izključno za proizvodnjo. Z oddelitvijo se je oddelil del družbe, zadolžen za trženje kompresorjev na mednarodnem trgu, od dejavnosti proizvodnje kompresorjev v obratu v kraju Robassomero. Gospodarski razlog pri tem je bil ponuditi možnost cenovno ugodnejših izdelkov na osnovi koncentracije tržnih dejavnosti, pri čemer se proizvodni družbi omogoči, da se ne ukvarja več z vprašanji trženja ter se posveti raziskavam in razvoju novih idej. S pogodbo o delitvi z dne 29. 7. 2013 je bil tako odobren delitveni načrt z dne 18. 4. 2013 in s tem prenos vseh sredstev poslovne enote, ki je povezana s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu. Sredstva in obveznosti, ki so se prenesla, obsegajo poslovne terjatve (terjatve do kupcev) v višini 8.913.953 EUR in rezervacije za odpis neizterljivega dolga (fond popravka vrednosti terjatev) -1.062.609 EUR, kar je skupaj 7.257.344 EUR.

29. Glede na to, da vtoževana terjatev izvira iz naslova prodaje kompresorjev kupcu iz tujine, je po zavzetem stališču višjega sodišča ob tako opisanem namenu oddelitve v delitvenem načrtu ta jasno namenjena tožeči stranki. Življenjsko in izkustveno logično je prodaja izdelkov tujim kupcem del trženja in ne del proizvodnje ali raziskav in razvoja novih idej. Edini namen oddelitve je bil, kot izhaja iz delitvenega načrta, v ločitvi trženja od proizvodnje (tako kot leta 2010). Ob tako jasno izraženem namenu oddelitve vseh sredstev – torej celote postavk in s tem vseh posameznih elementov, povezanih s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu, ni najti nobenega smiselnega razloga, zakaj bi prav vtoževana terjatev ostala pri prenosni družbi. Še več, ker so bila predmet prenosa prav vsa sredstva, povezana s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu, se s tem samodejno šteje za preneseno tudi vtoževana terjatev. Po stališču višjega sodišča dejstvo, da terjatev dejansko ni navedena, ne pomeni, da prenos ni učinkovit tudi glede vtoževane terjatve. In nadalje za zadostitev standardu natančnega opisa premoženjskih sklopov zadošča, da se navede samo sklop premoženja, kot je to v obravnavani zadevi. Poslovne terjatve (oziroma terjatve do kupcev) v višini 8.319.953,00 EUR se nedvomno vežejo na trženje kompresorjev na tujih trgih, kar ustreza standardu natančnosti iz 2506.bis člena CC. Sredstva, ki so predmet prenosa, imajo le dve postavki (skupini): terjatve do kupcev in rezervacije za odpis neizterljivega dolga. Ob vsem navedenem pavšalno prerekanje tožene stranke, da bi bile na tožečo stranko prenesene tudi terjatve, ki so predmet tožbenega zahtevka, ne vzbudi razumnega dvoma o tem dejstvu.

30. Sodišče tudi pri presoji ugovora tožene stranke, da naj bi prenosna družba tudi po oddelitvi še naprej opravljala dejavnosti, v okviru katerih lahko obstanejo tudi vtoževane terjatve, izhaja iz stališča, ki ga je zavzelo višje sodišče. Da trženja kompresorjev ne opravlja na italijanskem trgu, po stališču tožeče stranke dokazuje že podatek iz opomb k bilanci (stran 13), kjer je navedeno, da so terjatve do strank v Italiji / EUR (oddelitev dela družbe ABAC, ki se nanaša na trženje kompresorjev na domačem – italijanskem trgu, je bila izvedena leta 2010). Če pojem trženja kompresorjev na mednarodnem trgu zajema tudi njihovo prodajo in se je leta 2010 že oddelilo trženje kompresorjev na nacionalnem trgu, namen ponovne oddelitve pa je ravno v tem, da se prenosni družbi omogoči še naprej opravljati svojo osnovno dejavnost snovanja in proizvodnje zračnih kompresorjev in se posvetiti raziskavam in razvoju novih idej (ne da bi se torej morala ukvarjati še z vprašanji trženja), je izkustveno neprepričljivo, da bi bila katera od obeh delitev sploh smiselna, če bi prenosna družba še naprej opravljala dejavnost prodaje in se ukvarjala z iz nje izvirajočimi terjatvami do parterjev v tujini. Višje sodišče se strinja s tožečo stranko, da statut družbe ne priča o tem, katere dejavnosti družba dejansko opravlja. Tožeča stranka tudi trdi (in izhaja tudi iz pogodbe o delitvi), da ob oddelitvi do spremembe statuta ni prišlo. Ker ta za veljavno oddelitev tudi ni pogoj, se tudi ta ugovor tožene stranke izkaže za vsebinsko praznega. Poleg tega predstavlja razlika v preneseni aktivi iz delitvenega načrta in postavki poslovnih terjatev družbe ABAC v bilanci stanja na dan 31. 12. 2012 (ki se nanaša na terjatve, ki se bodo lahko izterjale v naslednjem poslovnem letu) le 21.047 EUR, kar je manj od vtoževane terjatve. Ne da bi torej prišlo do sprememb pri registrirani dejavnosti, nanjo kaže kasnejša, z oddelitvijo povzročena sprememba. Ugovor tožene stranke zato ne more imeti zadostno relevantne teže.

31. Višje sodišče je nadalje zavzelo stališče, da tudi zadnji ugovor tožene stranke nima dovolj pravne teže, da bi zbudil dvom v prenos vtoževane terjatve: tožena stranka uveljavlja, da na to, da terjatev ni prešla, kaže ravnanje prenosne družbe v postopku izdaje plačilnega naloga pred sodiščem v Torinu. Družba ABAC je pred sodiščem v Torinu pričela postopek za izdajo plačilnega naloga in je bil 2. 7. 2012 izdan plačilni nalog za v tej zadevi vtoževani znesek na podlagi istih vtoževanih računov. Na pomanjkanje aktivne legitimacije naj bi po mnenju tožene stranke kazalo dejstvo, da je prenos premoženjskih sklopov pričel učinkovati najkasneje 1. 9. 2013, družba ABAC pa je v postopku še 26. 6. 2015 vložila vsebinsko pripravljalno vlogo. Višje sodišče je zavzelo stališče, da procesna razpolaganja pravne prednice v postopku pred italijanskim sodiščem v tej zadevi ne morejo imeti odločilne teže pri vprašanju, ali je z delitvijo na tožečo stranko prešla tudi vtoževana terjatev. Tožeča stranka utemeljeno trdi, da sta s pravno prednico sestrski družbi z istim lastnikom, ki jima s tem, ko nista izkoristili možnosti procesnega postopanja, ni utemeljeno očitati neskrbnosti ravnanja. Tožeča stranka ima prav, da je vstop v pravdo možnost in ne dolžnost. Tovrsten ugovor tožene stranke po stališču višjega sodišča tudi ne utemeljuje

večanja bremena tožeče stranke pri izkazu, da je bila z oddelitvijo prenesena tudi vtoževana terjatev. Okoliščina, da o določeni stvari ali terjatvi teče pravda, nima vpliva na veljavnost materialnopravnih poslov, ne zavezovalnih ne razpolagalnih, glede te stvari ali terjatve. Namen ureditve po 190. členu ZPP je v zavarovanju položaja tožnika v primeru odtujitve stvari s strani toženca, kot tudi v omogočanju neoviranega razpolaganja s stvarjo tožniku, in ne v funkciji ocenjevanja skrbnosti ravnanja v pravdnem postopku, če stranka ravna skladno s procesnimi možnostmi.

32. Glede na vse navedeno je sodišče v ponovljenem sojenju zavrnilo ugovor tožene stranke, da ni podana aktivna legitimacija tožeče stranke. In zato v nadaljevanju vsebinsko po temelju in višini presoja obstoj vtoževane terjatve in nasprotne terjatve, uveljavljene v pobot.

Obstoj vtoževane terjatve

33. Predmet tožbenega zahtevka je plačilo za naročene zračne kompresorje in njihove rezervne dele, ki jih je družba ABAC družbi RHEINLAND dobavljala v obdobju od septembra 2008 do marca 2010 in zanje tudi izstavila vtoževane račune (priloge spisa A105 do A199, A240 do A441). Tožeča stranka je sprožila predmetni postopek za plačilo 48 računov, in sicer za plačilo:
- 6.353,47 EUR po računu št. 411300 z dne 25. 9. 2008,
- 24.735,28 EUR po računu št. 411301 z dne 25. 9. 2008,
- 3.361,43 EUR po računu št. 412682 z dne 2. 10. 2008,
- 1.766,09 EUR po računu št. 412853 z dne 6. 10. 2008,
- 1.298,99 EUR po računu št. 412855 z dne 6. 10. 2008,
- 8,44 EUR po računu št. 412861 z dne 6. 10. 2008,
- 6,50 EUR po računu št. 413100 z dne 8. 10. 2008,
- 118,50 EUR po računu št. 414296 z dne 16. 10. 2008,
- 30,66 EUR po računu št. 414495 z dne 17. 10. 2008,
- 459,00 EUR po računu št. 414650 z dne 20. 10. 2008,
- 2.543,58 EUR po računu št. 414651 z dne 20. 10. 2008,
- 9.234,11 EUR po računu št. 414652 z dne 20. 10. 2008,
- 16.531,04 EUR po računu št. 414653 z dne 20. 10. 2008,
- 116,48 EUR po računu št. 414851 z dne 22. 10. 2008,
- 7,74 EUR po računu št. 415576 z dne 27. 10. 2009,
- 550,62 EUR po računu št. 417217 z dne 4. 11. 2008,
- 289,47 EUR po računu št. 418432 z dne 12. 11. 2008,
- 2.823,35 EUR po računu št. 418433 z dne 12. 11. 2008,
- 2.030,00 EUR po računu št. 418435 z dne 12. 11. 2008,
- 14.115,07 EUR po računu št. 418436 z dne 12. 11. 2008,
- 9.444,00 EUR po računu št. 418437 z dne 12. 11. 2008,
- 2.270,00 EUR po računu št. 418953 z dne 18. 11. 2008,
- 48,98 EUR po računu št. 420204 z dne 27. 11. 2008,
- 465,00 EUR po računu št. 420647 z dne 28. 11. 2008,

- 6.233,00 EUR po računu št. 420648 z dne 28. 11. 2008,
- 18.153,92 EUR po računu št. 420649 z dne 28. 11. 2008,
- 2.181,96 EUR po računu št. 218273 z dne 27. 1. 2009,
- 83,04 EUR po računu št. 218697 z dne 3. 2. 2009,
- 3.457,18 EUR po računu št. 218971 z dne 6. 2. 2009,
- 2.389,70 EUR po računu št. 218972 z dne 6. 2. 2009,
- 214,29 EUR po računu št. 221372 z dne 27. 3. 2009,
- 186,30 EUR po računu št. 222055 z dne 14. 4. 2009,
- 44.784,08 EUR po računu št. 222621 z dne 22. 4. 2009,
- 23.370,28 EUR po računu št. 223469 z dne 12. 5. 2009,
- 215,96 EUR po računu št. 24108 z dne 26. 5. 2009,
- 9.536,00 EUR po računu št. 224409 z dne 3. 6. 2009,
- 13.811,08 EUR po računu št. 224411 z dne 3. 6. 2009,
- 22.890,14 EUR po računu št. 226904 z dne 24. 7. 2009,
- 44.311,14 EUR po računu št. 227450 z dne 6. 8. 2009,
- 31.950,15 EUR po računu št. 227878 z dne 31. 8. 2009,
- 92,57 EUR po računu št. 229880 z dne 13. 10. 2009,
- 19.331,97 EUR po računu št. 230237 z dne 20. 10. 2009,
- 16.794,93 EUR po računu št. 231479 z dne 13. 11. 2009,
- 8.518,20 EUR po računu št. 232993 z dne 22. 12. 2009,
- 22.680,00 EUR po računu št. 235299 z dne 19. 2. 2010,
- 18.210,61 EUR po računu št. 236825 z dne 29. 3. 2010,
- 429,22 EUR po računu št. 236828 z dne 29. 3. 2010,
- 25.527,32 EUR po računu št. 236832 z dne 29. 3. 2010.

34. Na ugovor tožene stranke, da ni jasno, kaj je predmet vtoževanih računov, ker ni opredeljena njihova vsebina, je tožeča stranka v nadaljevanju postopka (prva pripravljalna vloga točka IX, l. št. spisa 41 - 59) pojasnila vse konkretne postavke iz vtoževanih računov (št. dobavnice, datum, šifra izdelka, opis izdelka, količina, cena/enoto v EUR, popust, vsota v EUR, % DDV), ki omogočajo preizkus in od tožene stranke terjajo, da glede vsebine računov svoj ugovor konkretizira in določno opredeli, konkretno katera postavka je na posameznem vtoževanem računu sporna oziroma nejasna. Povsem nepotrebna je zahteva tožene stranke, da bi morala tožeča stranka v okviru navedb v vlogah povzemati vsebino računov, saj je iz predloženih računov jasno, na katero blago se nanaša. Še zlasti zato, ker gre za tehnično blago, označeno s statistično oznako in številčno kodo, ki pa je bila obema strankama zaradi dolgotrajnega poslovnega razmerja brez dvoma znana. Ob tem sodišče nadalje ugotavlja, da tožena stranka sicer tekom postopka konkretnih dobav blaga po vtoževanih računih ni prerekala. Nasprotno je uveljavljala pobot iz naslova škode zaradi nedobavljenega blaga in blaga, dobavljenega z napako. To posledično pomeni, da je morala dobavljeno blago pregledati in ugotoviti, ali je dobavljeno v celoti ali ne in nadalje, ali ima dobavljeno blago napake. Njeno utemeljevanje nasprotne terjatve je zato v nasprotju z njenim ugovorom vtoževanim terjatvi iz razloga da se ne more

opredeliti do tega, ali je družba ABAC naročeno blago res dobavila. Nadalje tožena stranka tudi ni prerekala navedb tožeče stranke, da je vtoževane račune prejela ob vsakokratni dobavi blaga. Vsi račun skupaj z izpisi iz poslovnih knjig družbe ABAC pa so bili družbi RHEINLAND vročeni tudi tekom postopka pred sodiščem v Italiji. Poleg tega je družba RHEINLAND vtoževane račune knjižila v svoje poslovne knjige, kar izhaja iz njene lastne listine Odprte postavke z zapiranjem za leto 2012 z dne 10. 1. 2013, ki je priloga notarskega zapisnika SV-15/13 z dne 10. 1. 2013, v katerem je notarka Judita Učakar Rženičnik potrdila, da gre za postavke, ki so knjižene v breme družbe RHEINLAND.

35. Sodišče nadalje ugotavlja, da so bili vtoževani računi družbi RHEINLAND poznani, saj je po njihovem prejemu večkrat pisno izjavila, kdaj in kako jih bo plačala. Tako je družba RHEINLAND 23. 6. 2009 potrdila izpis odprtih postavk, ki vsebuje tudi vtoževane račune (priloga spisa A221). Pri tem je pri vsakem od njih v znak soglasja s številko, zneskom in zapadlostjo, na izpisu napravil kljukico. Družba RHEINLAND je nadalje večkrat priznala obstoj dolga do družbe ABAC iz naslova vtoževanih računov: 31. 7. 2009 je bil sklenjen dogovor o načinu poplačila, in sicer tedenska plačila po 4.000,00 EUR od 31. 7. 2009 dalje, plačilo v višini 40.234,85 EUR v 32. tednu, izstavitev dobropisa s strani družbe ABAC v višini 41.615,79 EUR (izpolnjeno z dobropisom št. 436145 z dne 5. 8. 2009), plačilo v višini 50.000,00 EUR v 39. tednu, oddaja novih naročil s predplačilom, povišanim za 30-35% za pokritje stroškov najstarejših računov (priloga spisa A200). Družba RHEINLAND se je 9. 4. 2010 z družbo ABAC še dogovorila, da nova naročila plačuje s predplačilom, povišanim za 25% za poplačilo zapadlih neplačanih obveznosti (priloga spisa A200). Nadalje je družba RHEINLAND 24. 5. 2010 podala izjavo glede plana plačil, v kateri je ponovno potrdila obstoj obveznosti do družbe ABAC po računih, ki so predmet zahtevka v tej pravdi, in sicer tako po temelju kot po višini in zapadlosti. Družba RHEINLAND je izvedla tudi več delnih plačil, ki se nanašajo na vtoževane račune in jih je tožeča stranka pri višini vtoževane terjatve upoštevala. In sicer delno plačilo vtoževanega računa št. 411300 z dne 18. 2. 2010 v višini 31,53 EUR, delno plačilo vtoževanega računa št. 414652 z dne 20. 10. 2010 v višini 4.000,00 EUR, delno plačilo vtoževanega računa št. 218273 z dne 5. 10. 2010 v višini 3.340,79 EUR, delno plačilo vtoževanega računa št. 222621 z dne 11. 6. 2010 v višini 757,23 EUR. Poleg tega je tožeča stranka prejela še tri plačila, in sicer 12. 11. 2009 v višini 21.919,61 EUR, 17. 12. 2009 v višini 11.430,24 EUR in 18. 12. 2009 v višini 10.000,00 EUR. Družba ABAC ji je izdala več dobropisov, ki se nanašajo na vtoževane račune, me drugim so bili dobropisi izdani iz naslova razlik v ceni (kot na primer dobropis z dne 25. 2. 2009 v višini 14.228,53 EUR za blago po vtoževanem računu št. 218273 z dne 27. 1. 2009) ali iz naslova garancij (kot na primer dobropisa z dne 17. 12. 2009 v višini 11.097,23 EUR in z dne 29. 12. 2009 v višini 4.841,47 EUR za leto 2009).

36. Glede na vse navedeno sodišče šteje, da je tožeča stranka dokazala, da je družba

ABAC naročeno blago, ki je predmet vtoževanih računov, družbi RHEINLAND dobavila. Zato zaključuje, da vtoževana terjatev po temelju obstoji.

37. Sodišče glede ugovora tožene stranke zoper višino vtoževane terjatve ugotavlja, da je tožena stranka trdila, da višina zahtevka ni jasna, da način poračunavanja ni jasen, zaradi česar se tožena stranka ne more opredeliti do višine tožbenega zahtevka.

38. Sodišče ugotavlja, da je tožeča stranka že v tožbi navedla, da je pri višini terjatve iz naslova vtoževanih računov (navedeni v 33. točki te obrazložitve) upoštevala izvedena delna plačila, in sicer delno plačilo vtoževanega računa št. 411300 z dne 18. 2. 2010 v višini 31,53 EUR, delno plačilo vtoževanega računa št. 414652 z dne 20. 10. 2010 v višini 4.000,00 EUR, delno plačilo vtoževanega računa št. 218273 z dne 5. 10. 2010 v višini 3.340,79 EUR, delno plačilo vtoževanega računa št. 222621 z dne 11. 6. 2010 v višini 757,23 EUR. Poleg tega je tožeča stranka prejela še tri plačila, in sicer 12. 11. 2009 v višini 21.919,61 EUR, 17. 12. 2009 v višini 11.430,24 EUR in 18. 12. 2009 v višini 10.000,00 EUR. Tožeča stranka je nadalje v tožbi tudi navedla, da je upoštevala izdane dobropise, in sicer dobropis št. 436145 z dne 5. 8. 2009 v višini 41.615,79 EUR, dobropis z dne 7. 10. 2009 v višini 333,68 EUR, dobropis z dne 17. 12. 2009 v višini 11.097,23 EUR, dobropis z dne 29. 12. 2009 v višini 4.841,47 EUR, dobropis z dne 11. 1. 2011 v višini 1.499.75 EUR. Iz naslova razlik v ceni za blago po računu št. 218273 z dne 27. 1. 2009 je tožeča stranka izdala dobropis z dne 25. 2. 2009 v višini 14.228,53 EUR.

39. Sodišče šteje za pavšalen in posledično neutemeljen ugovor tožene stranke, da višina tožbenega zahtevka in način poračunavanja terjatev nista jasna. Tožeča stranka je namreč tako v prvi pripravljalni vlogi (XII. točka) kot v drugi pripravljalni vlogi (XVI. točka) višino vtoževane terjatve jasno pojasnila in pri tem konkretno navedla vse potrebne podatke in predložila obračune za preizkus višine vtoževane terjatve (priloga spisa A215, A222, A224). Sodišče tako ugotavlja, da je tožeča stranka izvedla pobot terjatev do tožene stranke po računih družbe ABAC od vključno št. 411300 z dne 25. 9. 2008 do vključno št. 420649 z dne 28. 11. 2008 v skupnem znesku 122.994,72 EUR z obveznostjo do družbe RHEINLAND po računu št. 436145 z dne 5. 8. 2009 v višini 41.615,79 EUR in upoštevanjem prejetih plačil z dne 12. 11. 2009 v višini 21.919,61 EUR, z dne 17. 12. 2009 v višini 11.430,24 EUR in z dne 18. 12. 2009 v višini 10.000,00 EUR, vse v skupnem znesku 84.965,64 EUR. Dobljena razlika, to je terjatev do tožene stranke je 38.029,08 EUR. V tem delu je tožeča stranka zaradi poenostavitve prejeta plačila in izdan dobropis upoštevala kot plačilo glavnice in zahteva zamudne obresti od preostanka glavnice po navedenih računih, pobotu in prejetih plačilih od dneva prejema zadnjega plačila, torej 38.029,08 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 12. 2009 do plačila.

40. Tožeča stranka je nato izdane dobropise za znesek 14.228,53 EUR z zapadlostjo 25. 5. 2009, za znesek 333,68 EUR z zapadlostjo 7. 10. 2009, za znesek 4.841,47

EUR z zapadlostjo 29. 12. 2009, za znesek 11.097,23 EUR z zapadlostjo 17. 3. 2010 in za znesek 1.499,74 EUR z zapadlostjo 11. 1. 2011 upoštevala tako, da je ob zapadlosti vsakokratnega dobropisa izračunala do takrat natekle obresti pri najstarejšemu odprtemu računu:

- ob zapadlosti dobropisa za znesek 14.228,53 EUR dne 25. 5. 2009 so zamudne obresti od računa št. 218723 znašale 136,90 EUR. Tako je od dobropisa v znesku 14.228,53 EUR tožeča stranka najprej odbila zamudne obresti v znesku 136,90 EUR, preostanek pa od odprtega računa št. 218723 v znesku 16.410,49 EUR. Tako je na dan 26. 5. 2009 po računu št. 218723 ostal še neporavnan znesek 2.318,86 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 27. 5. 2009 do plačila;

- ob zapadlosti dobropisa za znesek 333,68 EUR dne 7. 10. 2009 so zamudne obresti od računa št. 218723 v znesku 2.318,86 EUR znašale 79,95 EUR. Tako je od dobropisa v znesku 333,68 EUR tožeča stranka najprej odbila zamudne obresti v znesku 79,95 EUR, preostanek pa od odprtega računa št. 218723 v znesku 2.318,86 EUR. Tako je na dan 7. 10. 2009 po računu št. 218723 ostal še neporavnan znesek 2.065,13 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 8. 10. 2009 do plačila;

- ob zapadlosti dobropisa za znesek 4.841,47 EUR dne 29. 12. 2009 so zamudne obresti od računa št. 218723 v znesku 2.065,13 EUR znašale 42,26 EUR. Tako je od dobropisa v znesku 4.841,47 EUR tožeča stranka najprej odbila zamudne obresti v znesku 42,26 EUR, preostanek pa od odprtega računa št. 218723 v znesku 2.065,13 EUR, z do 29. 12. 2009 nateklimi zamudnimi obrestmi po računu št. 218697 v višini 5,09 EUR in znesek tega račun 88,13 EUR, z do 29. 12. 2009 nateklimi zamudnimi obrestmi po računu št. 218972 v višini 114,36 EUR in znesek tega račun 2.389,70 EUR ter z delom do 29. 12. 2009 nateklimi zamudnimi obrestmi po računu št. 218971 v znesku 111,89 EUR. Tako je na dan 29. 12. 2009 po računu št. 218971 ostal še neporavnan znesek 3.554,14 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 30. 12. 2009 do plačila;

- ob zapadlosti dobropisa za znesek 11.097,23 EUR dne 17. 3. 2010 so zamudne obresti od računa št. 218971 v znesku 3.554,14 EUR znašale 68,36 EUR. Tako je od dobropisa v znesku 11.097,23 EUR tožeča stranka najprej odbila zamudne obresti v znesku 68,36 EUR, preostanek dobropisa pa z do 17. 3. 2010 nateklimi zamudnimi obrestmi po računu št. 221372 v višini 14,05 EUR in znesek tega račun 214,29 EUR, z do 17. 3. 2010 nateklimi zamudnimi obrestmi po računu št. 222055 v višini 11,35 EUR in znesek tega račun 186,30 EUR, z do 17. 3. 2010 nateklimi zamudnimi obrestmi po računu št. 222621 v višini 2.639,19 EUR in del glavnice tega računa. Tako je na dan 17. 3. 2010 po računu št. 222621 ostal še neporavnan znesek 40.374,53 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 3. 2010 do plačila;

- ob zapadlosti dobropisa za znesek 1.499,75 EUR dne 11. 1. 2011 so zamudne

obresti od računa št. 222621 v znesku 40.374,53 EUR znašale 1.811,88 EUR. Od navedenega zneska je odbila dobropis v znesku 1.499,75 EUR in tako je na dan 11. 1. 2011 po računu št. 222621 ostal še neporavnan znesek 40.686,66 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 1.2011 do plačila.

41. Sodišče ugotavlja, da je tožeča stranka navedla vse potrebne podatke, ki omogočajo izračun in preizkus višine vtoževane terjatve, kot tudi, da se navedeni podatki ujemajo s predloženimi listinskimi dokazi. Zato se ugovor tožene stranke zoper višino tožbenega zahtevka izkaže kot pavšalen in posledično neutemeljen. Glede vse navedeno sodišče zaključuje, da je obstoj vtoževane terjatve po temelju in višini v celoti izkazan.

Pobotni ugovor ni utemeljen.

42. Tožena stranka s procesnim pobotnim ugovorom uveljavlja povračilo škode v višini 335.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 17. 3. 2011 do plačila. Trdi, da so imele vse dobave, na katerih temeljijo vtoževani računi, tako kvalitativne kot kvantitativne napake, ki jih je družba RHEINLAND pravočasno in ustrezno grajala in družbo ABAC že leta 2011 izdala račun zaradi nastale škode. Račun št. RA1 0000072/2011 v višini 335.000,00 EUR temelji na reklamacijah povezanih z rezervnimi deli in garancijskimi popravili (npr. nedobava rezervnih delov, napačna dobava rezervnih delov, stroški prevoza itd.), ne reklamacijah povezanih z dobavo blaga (napačna oziroma nepravočasna dobava blaga in s tem povezane pogodbene kazni, dejanska škoda in izgubljeni dobiček zaradi napačne oziroma nepravočasne dobave blaga), ter na zahtevku, povezanim s prodajo blaga pod znamko RHEINLAND tretjim strankam. Vsebina računa po posameznih postavkah izhaja iz notarskega zapisnika notarke Judite Učakar Rženičnik opr. št. SV 15/13 z dne 10. 1. 2013 (priloga spisa B14).

43. Sodišče ugotavlja, da tožena stranka od tožeče stranke uveljavlja pravice kupca v zvezi z jamčevanjem prodajalca za stvarne napake blaga. Zatrjuje, da je družba ABAC družbi RHEINLAND dobavila blago z napako in zato uveljavlja povračilo škode zaradi izpolnitve prodajne pogodbe z napako. Gre za pogodbeno odškodninsko odgovornost zaradi kršitve pogodbe o mednarodni prodaji blaga, saj sta pravdni stranki iz različnih držav. Za določitev merodajnega prava je relevantna Dunajska konvencija, ki se uporablja za prodajno pogodbo med strankama, ki imata svoj sedež na ozemlju različnih držav, če so te države pogodbenice Dunajske konvencije (1.a točka prvega odstavka Dunajske konvencije). Glede na sedež družbe ABAC kot prodajalca v Republiki Italiji in sedež družbe RHEINLAND kot kupca v Republiki Sloveniji, se za presojo uporabljajo določbe Dunajske konvencije.

44. Prva predpostavka zahtevka iz naslova jamčevanja prodajalca je obstoj napake. Sodišče ugotavlja, da je tožena stranka navedla, da je družba ABAC v nasprotju z dogovorom dobavljala blago in embalažo brez znamke in nalepk družbe

RHEINLAND, sestavljeno iz slabših sestavnih delov od dogovorjenih, in sicer kitajske namesto nemške proizvodnje, z neskladnimi nadomestnimi deli in napačnimi priročniki. Poleg tega je družba ABAC praviloma dobavljala blago in nadomestne dele z zamudo, po preteku dogovorjenega 30 dnevnega roka od vsakega naročila. Pri določenih dobavah so bili nadomestni deli izročeni šele po treh mesecih od naročila ali pa sploh niso bili izročeni. Tožena stranka je v točkah 5. 4. do 5. 16. odgovora na tožbo (l. št. spisa 33 do 34) navedla napake pri posameznih dobavah.

45. Upoštevajoč, da je šlo za poslovno sodelovanje med dvema gospodarskima subjektoma z večjim številom posameznih dobav, tudi po več v posameznem mesecu, skozi daljše obdobje, to je od septembra 2008 do marca 2010, in da posamezni vtoževani računi vsebujejo veliko število raznovrstnih artiklov, sodišče pritrjuje ugovoru tožeče stranke, da iz navedb tožene stranke ni jasno, konkretno kateri artikel iz posameznega vtoževanega računa družbi RHEINLAND ni bil dobavljen, kateri ji je bil dobavljen z zamudo in kateri je imel napake. Sodišče ocenjuje, da je način, po katerem je tožena stranka v točkah 5. 4. do 5. 16. odgovora na tožbo (l. št. spise 33 do 34) nanizala napake po posameznih vtoževanih računih, pavšalen in ne omogoča jasne in določne razmejitve, kateri od dobavljenih kompresorjev so bili brez znamke, kateri od dobavljenih kompresorjev so imeli napačna stikala, kateri od dobavljenih kompresorjev so bili izdelani iz manj kvalitetnih sestavnih delov, kateri nadomestni deli so bili izročeni po treh mesecih od naročila, kateri nadomestni deli so bili neskladni s kupljenim tipom kompresorja in kateri nadomestni deli niso bili izročeni; navedeno je pomembno zato, ker prav posamezni vtoževani računi vsebujejo večje število raznovrstnih artiklov. Tožena stranka tudi sama trdi, da je družba RHEINLAND pri družbi ABAC naročala različno blago (kompresorje, vijačne kompresorje, sušilnike, nadomestne dele).[3] Kljub izrecnemu govoru tožeče stranke, da ni jasno, kaj naj bi pomenilo, da ni bila zagotovljena skladnost nadomestnih delov z lastnostmi blaga in, da bi morali biti priloženi priročniki, tožena stranka v nadaljevanju postopka zatrjevanih napak ni konkretizirala in določneje pojasnila. Ker pomanjkljive trditvene podlage ni mogoče nadomestiti z zaslišanji, sodišče dokaznih predlogov tožene stranke z zaslišanjem prič Petra Keržana, Romana Prebila, Mihe Prebila, Urbana Bajca, Slavka Smoleta, Zorana Pokrajčevića in Irene Martinjaš o napakah v zvezi z dobavljenim blagom ni izvedlo.

46. Navedena konkretizacija in specifikacija zatrjevanih napak je v konkretnem primeru še toliko bolj pomembna zato, ker je tožeča stranka opozorila, da družba RHEINLAND družbi ABAC ni omogočila pregleda napak, ki jih zatrjuje v tem postopku, česar tožena stranka tekom postopka ni prerekala. Pri čemer je bilo dobavljeno blago prodano naprej po različnih trgih, hkrati pa o zatrjevanih napakah ne obstaja nobena dokumentacija, ki bi se nanašala na posamezne

3 5. 1 točka odgovora na tožbo z dne 19. 10. 2016 (l. št. spisa 33).

vtoževane račune in v njih navedene artikle (kot na primer pisna korespondenca in fotografije). Glede predloženih fotografij (priloge spisa B33 do B36) sodišče na tem mestu dodaja, da so brez ustrezne in konkretizirane trditvene podlage brez ustrezne dokazne vrednosti, saj iz njih ni razvidno, kdaj so bile posnete in na kateri posamezni artikel iz vtoževanih računov se nanašajo. Pri čemer tožeča stranka po oceni sodišča tudi utemeljeno opozarja, da bi bilo pri prodaji tehničnega blaga večjega obsega glede na število prodanih artiklov, njihovo različnost in množico dobav že tehnično težko izvedljivo, nepregledno in nesledljivo, če bi družba RHEINLAND napake res grajala samo telefonsko. Ob tem sodišče dodaja, da rizik neobstoja dokumentacije zatrjevanih reklamacij v sodnem sporu nosi tožena stranka. Tožeča stranka tudi ugovarja, da družba RHEINLAND družbo ABAC nikoli ni obvestila o izdaji računa št. RA1 0000072/2011, računa ji tudi nikoli ni poslala, zanj je tožeča stranka izvedela šele potem, ko je sprožila sodni postopek za plačilo vtoževane terjatve. Tožena stranka pa tekom postopka ni predložila nobenega dokazila (na primer povratnice, elektronskega sporočila ipd.), s katerim bi verodostojno izkazala prejem oziroma obvestilo o računu, kar bi se glede na višino terjatve v njem od skrbnega gospodarskega subjekta pričakovalo.

47. Nadalje je konkretizacija in specifikacija zatrjevanih napak v konkretnem primeru pomembna tudi zato, ker iz navedb strank izhaja, da sta družbi ABAC in RHEINLAND poslovno sodelovali več let, da so bile v tem času izvedena številna posamična naročila in dobave blaga in kar je bistveno, da sta pogodbeni stranki v tem času urejali tudi reklamacijske postopke. Ob tem sodišče ugotavlja, da je tožena stranka predložila elektronsko korespondenco s 4. in 8. avgusta ter 15. septembra 2009 (prilogi spisa B30 in B31). Navedena korespondenca se nanaša na sklenitev dogovora z 31. julija 2009, ki pod „Odprte zadeve" vključuje 1. točko: reklamacijo rezervnih delov - 2009, 2. točko: reklamacijo napačne dobave kompresorjev – Poljska in 3. točko: reklamacijo za napačne nalepke – 2008 ter v nadaljevanju komentarja zastopnika družbe RHEINLAND in zastopnika družbe ABAC glede navedenih točk. Glede na navedeno sodišče ugotavlja, da tožena stranka ni prerekala navedb tožeče stranke, da je bila reklamacija pod 1. točko rešena z dobropisom št. 232826 z dne 17. 12. 2009 v višini 11.097,23 EUR. In nadalje, da je družba ABAC družbi RHEINLAND po dogovoru z dne 31. julija 2009 izdala še večje število dobropisov, in sicer: dobropis št. 436145 z dne 5. 8. 2009 v višini 41.615,79 EUR, dobropis z dne 7. 10. 2009 v višini 333,68 EUR, dobropis z dne 17. 12. 2009 v višini 11.097,23 EUR, dobropis z dne 29. 12. 2009 v višini 4.841,47 EUR in dobropis z dne 11. 1. 2011 v višini 1.499.75 EUR. Navedeno potrjuje navedbe tožeče stranke, da je družba ABAC utemeljene reklamacije priznala in uredila sproti, in sicer je vse zahtevke družbe RHEINLAND obravnavala letno in ji tudi izdala več dobropisov, ki niso bili nikoli prerekani ali zavrnjeni.

48. Sodišče nadalje ugotavlja, da navedena elektronska korespondenca iz avgusta in

septembra 2009 tudi ne izkazuje, da bi družba RHEINLAND v okviru odprtih zadev uveljavljala še katerokoli drugo od preostalih napak, kot jih navaja v odgovoru na tožbo v točkah 5.4 do 5.16. Tudi nadaljnje ravnanje družbe RHEINLAD ne potrjuje navedb tožene stranke o obstoju napak na blagu iz vtoževanih računov in nastali škodi iz tega naslova. Tako je 23. 6. 2009 potrdila izpis odprtih postavk, ki vsebuje tudi vtoževane račune (priloga spisa A221) in pri tem pri vsakem od njih v znak soglasja s številko, zneskom in zapadlostjo na izpisu napravila kljukico. Nadalje je z družbo ABAC 9. 4. 2010 sklenila nov dogovor o načinu poplačila in 24. 5. 2010 podala izjavo glede plana plačil, v kateri je ponovno potrdila obstoj obveznosti po računih, ki so predmet zahtevka v tej pravdi, in sicer tako po temelju kot po višini in zapadlosti. V nobeni od navedenih listin ni navedeno, da bi iz naslova vtoževanih računov družba RHEINLAND imela še kakršnekoli nerazrešene reklamacije. Nadalje je družba RHEINLAND izvedela tudi več delnih plačil, ki se nanašajo na vtoževane račune in jih je tožeča stranka pri višini vtoževane terjatve upoštevala. In vse navedeno ravnanje družbe RHEINLAND potrjuje navedbe tožeče stranke, da blago, ki je bilo dobavljeno po vtoževanih računov, ni imelo zatrjevanih napak. In nadalje, da je bilo pogodbeno razmerje med družbo ABAC in družbo RHEINLAND iz naslova prodaje blaga glede terjatve iz naslova kupnine in nasprotnih zahtevkov iz naslova reklamacij zaradi napak in garancij v celoti urejeno v smislu, da je bil zahtevek družbe ABAC družbi RHEINLAND poznan in priznan v višini vtoževanega zneska.

49. Neutemeljeno je tudi sklicevanje tožene stranke na institut dobave „aliud pro alio". Bistveno je, da so navedbe tožene stranke kljub izrecnem ugovoru tožeče stranke ostale povsem pavšalne in zato iz njih ni razvidno, kakšen poseben pogodbeni namen naj bi bil dogovorjen za posamezen artikel in zakaj naj bi bil posamezen artikel zaradi zatrjevanih napak neuporaben glede na pogodbeno dogovorjen namen. Ker pomanjkljive trditvene podlage ni mogoče nadomestiti z zaslišanji, sodišče dokaznih predlogov tožene stranke z zaslišanjem prič Romana Prebila in Mihe Prebila v zvezi s pogodbenim dogovorom ni izvedlo. Sodišče še dodaja, da napake, kot jih zatrjuje tožena stranka, po svojih lastnostih in naravi same po sebi ne odražajo neuporabnosti glede na namen prodajne pogodbe. Napačne oziroma manjkajoče nalepke, napačni priročniki, manjkajoči ali napačni nadomestni deli sami po sebi namreč niso takšne napake, da bi bilo blago zaradi njih neprimerno za uporabo.

50. Sodišče nadalje ugotavlja, da so zatrjevane napake po svoji naravi in lastnostih takšne, da jih je mogoče odkriti pri običajnem pregledu blaga ob dobavi. Zato je utemeljen ugovor tožeče stranke, da gre za očitne napake, ki jih družba ABAC ne bi mogla prikriti, družba RHEINLAND pa bi jih lahko ugotovila takoj. Tega tožena stranka tekom postopka ni prerekala kot tudi ne zatrjevala nasprotno. Sodišče nadalje ugotavlja, da je v 38. členu Dunajske Konvencije določena obveznost kupca pregledati blago v čim krajšem možnem roku. Upoštevajoč, da

je šlo za poslovno sodelovanje med dvema gospodarskima subjektoma z večjim številom posameznih dobav, tudi po več v posameznem mesecu, skozi daljše obdobje, to je od septembra 2008 do marca 2010, je bila družba RHEINLAND dolžna blago pregledati ob vsaki posamični dobavi posebej. V prvem odstavku 39. člena Dunajske Konvencije je določeno, da kupec izgubi pravico, da se sklicuje na pomanjkljivosti glede blaga, če o tem prodajalcu ni poslal obvestila, v katerem je navedel naravo pomanjkljivosti, v primernem roku od trenutka, ko jo je odkril ali bi jo bil moral odkriti. V drugem odstavku 39. člena Dunajske Konvencije je določeno, da kupec v vsakem primeru izgubi pravico, da se sklicuje na pomanjkljivost glede istovetnosti blaga, če o njej ni obvestil prodajalca najpozneje v dveh letih, računano od dneva dejanske izročitve blaga kupcu, razen če ta rok ni v skladu z rokom o pogodbenem jamstvu.

51. V smislu navedenih določil Dunajske Konvencije glede na uveljavljanje ugovora stvarnih napak s strani tožene stranke, se izkaže kot pravno relevantno, ali je družba RHEINLAND pravilno in pravočasno uveljavljala napake družbi ABAC. Dunajska Konvencija terja od kupca, da v primernem roku prodajalca na ustrezen način obvesti o stvarni napaki na blagu. Sodišče ugotavlja, da je tožena stranka v odgovoru na tožbo navedla, da je napake pravočasno in ustrezno grajala.[4] Na ugovor tožeče stranke, da blago iz vtoževanih računov ni imelo napak in da družba RHEINLAND napak, ki jih sedaj zatrjuje v tem postopku, tudi nikoli ni grajala, pa tudi sicer iz navedb tožene stranke ne izhaja kdo, komu in kdaj je napake grajal, je tožena stranka v nadaljevanju postopka vztrajala, da je družba RHEINLAND napake pravočasno in ustrezno grajala,[5] da je družbi ABAC kvalitativne in kvantitativne napake reklamirala in jo o napakah blaga in škodi redno obveščala, napake sta Boštjan Prebil in Miha Prebil grajala ustno po telefonu,[6] in nadalje, da je družba RHEINLAND kvalitativne in kvantitativne napake pravočasno in ustrezno grajala,[7] da sta Boštjan Prebil in Miha Prebil reklamacije izvedla telefonsko, ker je bilo to med družbama ABAC in RHEINLAND običajna praksa, ker je bilo poslovno sodelovanje dolgoletno in utečeno.[8]

52. Sodišče šteje za utemeljen ugovor tožeče stranke, da je navedena trditvena podlaga pavšalna in ne predstavlja ustrezne trditvene podlage o pravočasnem grajanju zatrjevanih napak blaga, dobavljenega po vtoževanih računih. Kot že izpostavljeno, je šlo za poslovno sodelovanje med dvema gospodarskima subjektoma z večjim številom posameznih dobav, tudi po več v posameznem mesecu, skozi daljše obdobje, to je od septembra 2008 do marca 2010, in je bila zato družba RHEINLAND dolžna blago pregledati ob vsaki posamični dobavi posebej. Sodišče pa ugotavlja, da iz navedb tožene stranke ne izhaja že dejstvo,

4 5.1 točka odgovora na tožbo z dne 19. 10. 2016 (l. št. spisa 33).
5 10.1 točka prve pripravljalne vloge z dne 20. 2. 2018 (l. št. spisa 77).
6 10. 5. točka prve pripravljalne vloge z dne 20. 2. 2018 (l. št. spisa 77).
7 14. 4. točka druge pripravljalne vloge z dne 22. 3. 2018 (l. št. spisa 99).
8 14. 7. točka druge pripravljalne vloge z dne 22. 3. 2018 (l. št. spisa 100).

kdaj je odkrila posamezne napake, zatrjevane v točkah 5. 4. do 5. 16. odgovora na tožbo (l. št. spisa 33 do 34). Nadalje iz navedb tožene stranke ne izhaja tudi dejstvo, kdaj je družba RHEINLAND o posameznih zatrjevanih napakah obvestila družbo ABAC. Navedeni časovni predpostavki uspešnega grajanja sta pravno relevantni glede na večje število posamičnih dobav in na predhodno navedena določila Dunajske Konvencije, da mora kupec blago pregledati v čim krajšem možnem času in o napakah obvestiti prodajalca v primernem času od njihovega odkritja, najpozneje pa v dveh letih od dejanske izročitve. Zato so navedbe tožene stranke, da je družba RHEINLAND ustrezno in pravočasno grajala napake, in sicer sta jih po telefonu grajala Boštjan in Miha Prebil, pomanjkljive, ker iz njih ni razvidno, kdaj so bile zatrjevane napake ob vsaki posamični dobavi odkrite in kdaj po njihovem odkritju so bile sporočene družbi ABAC, kar posledično tudi pomeni, da sodišču niso dani podatki, na podlagi katerih bi bilo mogoče zapolniti pravni standard, ali je družba RHEINLAND o zatrjevanih napakah na blago iz posameznega vtoževanega računa družbo ABAC obvestila v primernem roku od trenutka, ko jo je odkrila ali bi jo morala odkriti (prvi odstavek 39. člena Dunajske Konvencije). Iz navedb tožene stranke tudi ne izhaja, da je družba RHEINLAND družbo ABAC obvestila o zatrjevanih napakah najpozneje v dveh letih od dejanske izročitve blaga (drugi odstavek 39. člena Dunajske Konvencije). Ker pomanjkljive trditvene podlage ni mogoče nadomestiti z zaslišanji, sodišče dokaznih predlogov tožene stranke z zaslišanjem Mihe in Boštjana Prebila glede ustreznega in pravočasnega grajanja napak ni izvedlo.

53. Sodišče nadalje ugotavlja, da se elektronsko sporočilo Mihe Prebila z dne 27. 6. 2008 (priloga spisa B29) nanaša na čas pred izdajo vtoževanih računov, zato ne more potrditi navedb tožene stranke o pravočasnem grajanju napak blaga, ki je bilo dobavljeno v kasnejšem obdobju, to je po vtoževanih računih izdanih v obdobju od septembra 2008 do marca 2010. Zlasti pa ne more potrditi grajanja za vse vrste napak, ki jih tožena stranka zatrjuje v tem postopku, saj v navedenem sporočilu Miha Prebil uveljavlja le reklamacijo za napačne nalepke. Da je navedena reklamacija ostala nerešena potrjuje predložena elektronska korespondenca s 4. in 8. avgusta ter 15. septembra 2009 (prilogi spisa B30 in B31), ki se nanaša na sklenitev dogovora z 31. julija 2009 in pod „Odprte zadeve" vključuje 3. točko: reklamacijo za napačne nalepke – 2008. Sodišče nadalje ugotavlja, da je tožeča stranka tudi navedla, da družba ABAC reklamacije za napačne nalepke – 2008 družbi RHEINLAND ni priznala, Nasser Khalid pa je v elektronskem sporočilu z dne 15. 9. 2009 navedel le, da zanjo ne more ponuditi nič posebnega, vendar jo bo imel v mislih in poskušal najti način, da bi kakorkoli poplačal, družba RHEINLAND pa v eno letnem zakonskem roku te reklamacije ni več uveljavila, zato je to pravico izgubila. Glede ugovora tožeče stranke, da družba RHEINLAND zahtevka iz naslova jamčevanja ni pravočasno sodno uveljavila, sodišče ugotavlja, da Dunajska Konvencija ne vsebuje določila o roku za sodno uveljavitev zahtevka iz naslova jamčevanja za stvarne napake. Zato se v

obravnavani zadevi uporabijo določbe CC, ki kupcu v primeru obstoja napak določajo pravico zahtevati razvezo pogodbo ali znižanje cene (1492. člen CC), v vsakem primeru pa povračilo škode (1494. člen CC), vendar mu hkrati nalagajo obveznost, da napake graja v roku 8 dni od odkritja, sicer te pravice izgubi, razen če je prodajalec napako priznal ali prikril; v vsakem primeru pa mora zahtevek uveljaviti v roku enega leta od dobave blaga (1495. člen CC). Upoštevajoč, da tožena stranka ni prerekala navedb tožeče stranke, da je bila zadnja dobava opravljena 29. 3. 2010, procesni pobotni ugovor za povračilo škode v višini 335.000,00 EUR pa je tožena stranka vložila v odgovoru na tožbo (5.21 točka, l. št. spisa 35), ki ga je na sodišče vložila 20. 10. 2016, še pred tem pa ga je uveljavljala tudi ugovoru zoper sklep o izvršbi z dne 15. 4. 2011 pred Okrajnim sodiščem v Ljubljani (priloga spisa B17) in v postopku pred sodiščem v Torinu št. 3269/2013, je utemeljen ugovor tožeče stranke, da je enoletni rok za uveljavitev zahtevka iz naslova jamčevanja potekel tudi za zadnjo opravljeno dobavo blaga po vtoževanih računih. In posledično tudi za vse, predhodno opravljene dobave po vtoževanih računih, opravljene v obdobju od septembra 2008 do decembra 2009. Navedeno pomeni, da je enoletni rok za uveljavitev zahtevka iz naslova prvih dobav iztekel že v septembru 2009, iz naslova zadnjih dobav pa v marcu 2011, in je zato tožena stranka pravico iz naslova zatrjevanih napak na kupljenem blagu izgubila.

54. Sodišče nadalje ugotavlja, da tožena stranka zahteva povrnitev škode tudi iz razloga, ker je družba ABAC zamujala z izpolnitvijo obveznosti. Odškodninsko terjatev za škodo zaradi zamude se lahko uveljavlja potem, ko je bila pogodbena obveznost pravilno, vendar z zamudo izpolnjena. Vendar morajo biti tudi pri pogodbeni odškodninski odgovornosti kumulativno podani običajni elementi odškodninskega delikta, to je kršitev pogodbene obveznosti, nastanek škode, krivda in vzročnost med kršitvijo pogodbene obveznosti in nastalo škodo. Prva predpostavka takšnega odškodninskega zahtevka je kršitev pogodbene obveznosti v najširšem pomenu, kamor sodi tudi izpolnitev z zamudo.

55. V konkretnem primeru mora torej tožena stranka primarno navesti in dokazati, da je družba ABAC z izpolnitvijo pogodbene obveznosti zamujala. Glede na ugovor tožeče stranke, da zamud ni bilo, je bilo trditveno in dokazno breme na toženi stranki. Vendar sodišče ugotavlja, da iz navedb tožene stranke izhaja zgolj, da je družba ABAC blago in nadomestne dele pravilom dobavljala z zamudo, po preteku dogovorjenega 30 dnevnega roka za plačilo. Kljub temu, da je tožeča stranka v nadaljevanju postopka izrecno ugovarjala, da iz navedb tožene stranke ne izhaja, kdaj je bil dogovorjen rok za posamezno dobavo, kdaj in kako je družba ABAC ta rok kršila, katere artikle iz posameznih vtoževanih računov je dobavila z zamudo, s kolikšno zamudo in kako je to vplivalo na vtoževano škodo, tožena stranka trditvene podlage ni ustrezno konkretizirala. Tako ni jasno niti, konkretno katero blago iz posameznega od vtoževanih računov je bilo dobavljeno z zamudo.

56. Sodišče nadalje še dodaja, da tožena stranka tudi ni podala navedb o relevantni vzročni zvezi med zatrjevano zamudo družbe ABAC in škodo, torej konkretno katere od zatrjevanih škodnih postavk so nastale zaradi zamude in zakaj so bile odvisne od ravnanja družbe ABAC. Glede na nesporno dejstvo, da je družba RHEINLAND sama prevzemala naročeno blago pri družbi ABAC, ne morejo vtoževane škodne postavke kar same po sebi predstavljati vzroka za zamudo na vseh dobavah in vseh artiklih v obdobju od septembra 2008 do marca 2010, tudi v primeru, če bi tožena stranka uspela uspešno izkazati zamudo družbe ABAC in odgovornost zanjo. Še zlasti ne zato, če hkrati tožeča stranka odgovornost za morebitno zamudo očita družbi RHEINLAND, ki je naročeno blago pri družbi ABAC prevzemala sama s klavzulo EX WORKS in ta režim je veljal do aprila 2010. Prevzem skladno s klavzulo EX WORKS pa je tožena stranka priznala, vendar v nadaljevanju postopka v zvezi z navedenim očitkom ni podala nobenih navedb in dokazov, ki bi jo odgovornosti za zamudo pri prevzemu razbremenile. Vzročna zveza pa predstavlja bistveno predpostavko za uspešno uveljavitev odškodninskega zahtevka. Glede na vse navedeno sodišče zato zaključuje, da tožena stranka predpostavk za uspešno uveljavitev povračila škode iz naslova zamude ni ne ustrezno zatrdila in posledično tudi ne izkazala. Zato je odločilo, da terjatev tožene stranke tudi iz tega naslova, ki jo je uveljavljala v pobot do višine vtoževane terjatve, ne obstoji.

57. Glede na vse navedeno sodišče zaključuje, da tožena stranka ni dokazala obstoja terjatve v višini 335.000,00 EUR iz naslova povzročene škode. Navedeno terjatev je uveljavila s procesnim pobotnim ugovorom, ki je poseben način uveljavljanja nasprotnega zahtevka v obrambne namene. Procesni pobot (iz)oblikuje odločitev sodišča, zato je sodišče na podlagi tretjega odstavka 324. člena ZPP v izreku ugotovilo obstoj vtoževane terjatve tožeče stranke, neobstoj v pobot ugovarjane terjatve tožene stranke in zato toženi stranki v plačilo naložilo celotno vtoževano terjatev, kot izhaja iz I., II. in III. točke izreka te sodbe.

Stroški postopka

58. Izrek o stroških pravdnega postopka temelji na prvem odstavku 154. člena in 155. členu ZPP, ki določata, da mora stranka, ki v pravdi ne uspe, nasprotni stranki povrniti stroške, ki so bili potrebni za pravdo.

59. O stroških pravdnega postopka je sodišče odločalo v okviru priglašenih stroškov, na podlagi veljavne odvetniške tarife in tožeči stranki priznalo 3000 točk za tožbo (tar. št. 19/1), 20 točk za vlogo z dne 23. 8. 2016 (tar. št. 39/4), 3000 točk za prvo pripravljalno vlogo (tar. št. 19/1), 2.250 točk za drugo pripravljalno vlogo (tar. št. 19/2), 1500 točk za tretjo pripravljalno vlogo (tar. št. 19/3), 3000 točk za zastopanje na prvem naroku za glavno obravnavo (tar. št. 20/1), 1500 točk za zastopanje na drugem naroku za glavno obravnavo (tar. št. 20/2), 240 točk skupaj za odsotnost iz pisarne za čas narokov (6. člen), 160,00 EUR za kilometrino za pristop na naroka (Nova Gorica - Ljubljana - Nova Gorica, 10.

člen), 3750 točk za pritožbo (tar. št. 21/1), 1500 točk za zastopanje na prvem naroku za glavno obravnavo v ponovljenem sojenju (tar. št. 20/2), 120 točk za odsotnost iz pisarne za čas naroka (6. člen), 80,00 EUR za kilometrino za pristop na narok (Nova Gorica - Ljubljana - Nova Gorica, 10. člen), 2 % za materialne stroške, 22 % DDV (tar. št. 6007), kar upoštevajoč vrednost odvetniške točke 0,60 EUR znaša skupaj 15.141,85 EUR, nadalje še 2.505,00 EUR za strošek sodnih prevodov, 90,43 EUR za strošek začasnega zastopnika tožene stranke, 4.875,00 EUR za strošek sodne takse za redni postopek, 4.875,00 EUR za strošek sodne takse za pritožbeni postopek, vse skupaj 27.487,28 EUR. Drugih stroškov in stroškov priglašenih v višjem znesku, sodišče tožeči stranki ni priznalo, ker za to ni našlo podlage v veljavi OT. Tako odmerjene stroške je tožena stranka dolžna povrniti tožeči stranki v roku 15 dni od prejema sodbe, v primeru zamude s plačilom (378. člen OZ) pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka roka, določenega za izpolnitev obveznosti, do plačila (313. člen v zvezi s 332. členom ZPP in načelnim pravnim mnenjem Vrhovnega sodišča Republike Slovenije z dne 13. 12. 2006), kot izhaja iz IV. točke izreka te sodbe.

PRAVNI POUK:

1. Zoper to sodbo je dopustna pritožba v roku 30 dni od prejema pisnega odpravka sodbe. Pritožba se vloži pisno v dveh izvodih pri naslovnem sodišču. O pritožbi bo odločalo Višje sodišče v Ljubljani.

2. Pritožba mora obsegati: 1. navedbo sodbe, zoper katero se vlaga, 2. izjavo, da se sodba izpodbija v celoti ali v določenem delu, 3. pritožbene razloge in 4. podpis pritožnika (335. člen ZPP). Če pritožba navedenih sestavin ne bo vsebovala ali če bo nerazumljiva ali če ne bo vsebovala vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala ali ne bo vložena v zadosti izvodih, sodišče vložnika ne bo pozivalo, naj jo popravi ali dopolni po 108. členu ZPP, ampak bo pritožbo takoj zavrglo (336. člen ZPP).

3. Če stranka, ki vloži pritožbo ne plača sodne takse za pritožbo ob vložitvi pritožbe oziroma najkasneje v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za plačilo sodne takse in niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodne takse, se šteje pritožba za umaknjeno (105.a člen ZPP).

Ljubljana, 25. marec 2022

Sodnica:
mag. Polona Mlakar Adam,l.r.

REPUBLIKA SLOVENIJA - OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI 175

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe

REPUBLIKA SLOVENIJA
UPRAVNA ENOTA NOVA GORICA

POTRJUJE

da je to *kopija originalne listine »Sodba v imenu ljudstva«*. Listina je napisana *s tehničnimi sredstvi* in sestoji iz *28* strani. Listina, po kateri je prepis - kopija napravljen, se po strankinem zatrjevanju nahaja pri *»Izvirnik predložen«*.

Upravna taksa v višini *3,00* EUR po tarifni številki 10 Zakona o upravnih taksah je plačana.

Št.: 020-1/2023-1748

Dne: 17.05.2023

Nataša Kocijančič

REPUBLIKA SLOVENIJA UPRAVNA ENOTA 36 NOVA GORICA

REPUBLIKA SLOVENIJA UPRAVNA ENOTA 36 NOVA GORICA

REPUBLIKA SLOVENIJA UPRAVNA ENOTA 36 NOVA GORICA